

In februari/maart 2007 verschenen in De Ganseveer, informatieblad voor alle medewerkers van de Van Gansewinkel Groep

Henk Jansen al 19 jaar bij de vrijwillige brandweer

“Wacht, ik draai even een parkeerplaats op”, zegt Henk Jansen als we hem op zijn mobiele telefoon bellen. Henk is chauffeur op een grote haakarm-containerauto in de regio Oost-Nederland. Ruim 17 jaar zit hij al ‘op de vrachtwagen’. Maar nog langer – namelijk 19 jaar – is hij al lid van de vrijwillige brandweer van Bennekom, een buitenpost van het corps in Ede. Hij is daar niet alleen hoofd Brandwacht, maar ook nog instructeur en pompbediende. Daarnaast zit hij in de ondernemingsraad van de brandweer. Een druk baasje, kunnen we wel zeggen. Henk: “Ik ben er inderdaad heel wat tijd mee kwijt, ja. Gemiddeld zo’n twee avonden in de week en daarnaast natuurlijk regelmatig een ‘uitruk’.” En alles voor nop? “Ja, het is vrijwilligerswerk. We krijgen alleen een onkostenvergoeding. Maar daar gaat het mij ook helemaal niet om. Ik vind het gewoon ontzettend leuk om te doen, naast mijn werk.”

Adrenaline

“Gemiddeld rukken we zo’n 100 keer per jaar uit”, vertelt hij. “Natuurlijk ben ik daar niet altijd bij. Als ik aan het werk ben en er komt een oproep, dan kan ik dus niet. Maar ’s avonds, ’s nachts en in het weekend ben ik altijd paraat. We zijn in totaal met 16 vrijwilligers: 14 mannen en twee vrouwen. Een uitruk is elke keer weer spannend. De adrenaline jaagt dan door je lijf. Terwijl het lang niet altijd zo spannend is, hoor. We hebben ook vaak loos alarm.” Henk is getrouwd en heeft twee kinderen. Hoe vinden zij het dat hij er soms bij nacht en ontij tussenuit piept? “Nou, die zijn daar niet altijd even blij mee, eerlijk gezegd”, aldus Henk. “Zeker niet in de winter, als ik ook voor Van Gansewinkel nogal eens mijn bed uit moet. Ik zit namelijk ook in de strooidienst.”

Nare dingen

In die 19 jaar heeft Henk al heel wat meegemaakt als brandweerman. “Veel nare dingen, maar ook – al klinkt dat misschien raar – de nodige leuke dingen. Zo hebben we hier op de Veluwe regelmatig een bos- of heidebrand en dat vind ik altijd weer kicken. Er vallen geen slachtoffers bij en voor de natuur is het goed als de boel af en toe een keer in de fik gaat. Maar de nare dingen draag ik ook met me mee. Ongelukken bijvoorbeeld, daar ben ik altijd nog lang mee bezig in mijn hoofd. Zeker als er kinderen bij betrokken zijn. Of vrachtwagenchauffeurs... Zoals laatst, toen een chauffeur beknelde raakte en helaas overleed. Omdat ik zelf chauffeur ben, raakt me dat dan nog extra diep.”

Henk heeft in de loop der tijd veel zien veranderen in het vak van brandweerman. “Het is allemaal veel professioneler geworden. Zo zijn wij tegenwoordig ook zogenaamde ‘first responders’. Dat wil zeggen dat je als brandweerman bijvoorbeeld ook mag reanimeren. Erg dankbaar werk, weet ik uit ervaring. Wat in negatieve zin is veranderd, is het gedrag van de burgers bij calamiteiten. Als je bijvoorbeeld een wegafsluiting maakt omdat er iets gebeurd is, dan krijg je meteen een grote mond van automobilisten. Vroeger was er veel meer begrip. Overigens krijgen we ook trainingen om te leren omgaan met agressie.”

Zieltje gewonnen

Het zal geen verbazing wekken dat Henk bij Van Gansewinkel ook bedrijfshulpverlener (BHV-er) is. “Ik heb mijn ogen en mijn oren altijd open als het om veiligheid gaat”, vertelt hij. “In mijn werk heb ik veel profijt van mijn ervaring bij de brandweer. Laatst was er op het werk een containerbrandje en dat had ik heel snel in de gaten. En toen een collega onwel werd, schoot ik gelijk in actie. Ik merk dat ik in noodsituaties zonder paniek doeltreffend kan handelen.”

De collega’s van Henk zijn allemaal op de hoogte van zijn uit de hand gelopen hobby. Sterker nog, hij heeft bij Van Gansewinkel onlangs nog een zieltje gewonnen voor de vrijwillige brandweer. “Hartstikke fijn”, aldus Henk. “Het is zó moeilijk om aan vrijwilligers te komen.”